

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Sžf/25/2012
Identifikačné číslo spisu:	9011010202
Dátum vydania rozhodnutia:	27.02.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Kováčová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:9011010202.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD., v právnej veci žalobcu: WEBIS, s.r.o., so sídlom Dvořákovo nábrežie 8, Bratislava, IČO: 36 368 351, zastúpeného JUDr. Júliusom Jánošíkom, advokátska kancelária so sídlom Klincová 35, Bratislava, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Vázovova 2, Bratislava, právny nástupca Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/222/10199-68302/2011/994275-r zo dňa 18. júla 2011, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/165/2011-52 zo dňa 1. februára 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/165/2011-52 zo dňa 1. februára 2012, p o t v r d z u j e .

Žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi trovy odvolacieho konania v sume 134,79 Eur do rúk právneho zástupcu JUDr. Júliusa Jánošíka do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave zrušil rozhodnutie Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky č. I/222/10199-68302/2011/994275-r zo dňa 18. júla 2011, ktorým bol potvrdený dodatočný platobný výmer Daňového úradu Čadca č. 654/230/60506/20/Bos zo dňa 30. decembra 2010, ktorým správca dane vyrubil žalobcovi podľa § 44 ods. 6 písm. b/ bod 1 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o správe daní a poplatkov“) rozdiel dane z príjmov právnických osôb za zdaňovacie obdobie roku 2006 v sume 24 432,71 eur, keď základ dane bol u žalobcu zvýšený po zohľadnení Zmluvy o spolupráci z 25. júla 2007, na základe ktorej mal objednávateľ (SCR - Veľká Rača, a.s.) zaplatiť dodávateľovi (žalobca) dohodnutú odplatu vo výške 17 400 000 Sk bez DPH za služby poskytnuté v rokoch 2002 až 2007. Podľa žalovaného išlo o službu zaplatenú pozadu a žalobca ju bol povinný zaúčtovať do účtovného obdobia rokov 2002 až 2007.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že pohľadávka z vyššie uvedenej zmluvy,

uzatvorenej 25. júla 2007, bola uznaná vo forme notárskej zápisnice s exekučným titulom, pričom dlh sa spoločnosť SCR - Veľká Rača, a.s. zaviazala zaplatiť v splátkach. V roku 2009 bol na spoločnosť SCR - Veľká Rača, a.s. vyhlásený konkurz a žalobca si svoju pohľadávku prihlásil do konkurzného konania. Spoločnosť SCR - Veľká Rača, a.s. podala na Okresný súd Čadca žalobu o určenie neexistencie peňažného záväzku, toto konanie bolo zastavené z dôvodu späťvzatia žaloby správkyňou konkurznej podstaty, ktorá žiadala konanie zastaviť z dôvodu, že pohľadávka bola z jej strany zistená v celom rozsahu. Nakoľko v daňovom konaní nedošlo k dostatočnej špecifikácii plnení zo strany žalobcu, správca dane rozdelil sumu 17 400 000 Sk na celú dobu trvania zmluvy, čo bolo podľa správcu dane 56 mesiacov. Žalovaný poukázal na čl. II zmluvy o spolupráci, podľa ktorého povinnosťami dodávateľa bolo najmä, že žalobca spolupracoval na výstavbe a rozvoji SCR - Veľká Rača, a.s. v zastúpení konateľmi spoločnosti P. H. (predsedom predstavenstva od 17. decembra 2002 do 25. apríla 2007) a M. Q. (členom predstavenstva od 10. marca 2005 do 25. apríla 2007). Krajský súd však nesúhlasil so záverom správnych orgánov, že žalobca spolupracoval so spoločnosťou SCR - Veľká Rača, a.s. len v období 56 mesiacov. Zo zmluvy jednoznačne vyplýva len to, že služby boli poskytnuté v rokoch 2002 až 2007, logicky do 25. júla 2007, avšak skutočnosť, že by boli služby poskytované až od 17. decembra 2002 zo zmluvy nijako nevyplýva. Podľa krajského súdu je preto potrebné prijať záver, že služby boli poskytované už od januára 2002. Tvrdenia žalobcu, že 90 % činnosti na základe zmluvy bolo vyvinutej v rokoch 2002 a 2003, krajský súd nepovažoval za nijako preukázané. V tejto súvislosti krajský súd vyslovil záver, že pokiaľ žalobca relevantným spôsobom nepreukáže, že v konkrétnych rokoch bola miera poskytnutia služieb vyššia ako v iných, správne orgány odmenu rozdelia alikvotne. Krajský súd nepriznal úspech námietke žalobcu, že správne orgány sa nezaoberali posúdením vyjadrení zástupcov SCR - Veľká Rača, a.s., ako ani spornou pohľadávkou, nakoľko obsahu spisu vyplýva pravý opak, keď správca dane vykonal množstvo dôkazov a dopytov, a oboznámil sa aj so samotným incidenčným sporom. Krajský súd uviedol, že vo svojom rozhodnutí sa žalovaný nemohol zaoberať tvrdením žalobcu, že zo zmluvy o spolupráci z 25. júla 2007 poskytoval služby len do dňa uzatvorenia zmluvy o manažérskej spolupráci z 1. septembra 2005, keďže táto skutočnosť sa objavila až v žalobe. Námietku žalobcu, že mu nebolo doručené oznámenie o výkone daňovej kontroly, považoval krajský súd za nedôvodnú. Podľa zistení krajského súdu oznámenie o výkone daňovej kontroly síce pošta doručila spoločnosti EKO FIM, s.r.o., blízkej spoločnosti žalobcu, avšak samotné oznámenie o výkone kontroly si osobne prevzal konateľ a spoločník žalobcu, P. H., čím bolo dodržané doručenie písomnosti v súlade s § 17 ods. 8 zákona o správe daní a poplatkov. Na základe uvedených zistení krajský súd dospel k záveru, že žaloba je dôvodná iba v časti, pričom zaviazal žalovaného riadiť sa názorom súdu vysloveným v napadnutom rozsudku. Žalovanému tiež uložil povinnosť vyhodnotiť tvrdenie, že žalobca poskytoval služby zo zmluvy o spolupráci z 25. júla 2007 len do dňa uzatvorenia zmluvy o manažérskej spolupráci z 1. septembra 2005, a tiež zistiť, či a akým spôsobom rozhodol Okresný súd Žilina v incidenčnom spore.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom zhrnul priebeh daňovej kontroly a zistenia z nej vyplývajúce, tak ako to uviedol aj v odôvodnení napadnutého rozhodnutia. Podľa žalovaného vykonaným dokazovaním nebolo zistené, že žalobca poskytoval na základe zmluvy o spolupráci z 25. júla 2007 služby len do uzatvorenia zmluvy o manažérskej spolupráci z 1. septembra 2005. Poukázal na tvrdenia konateľa žalobcu, P. H., v zápisnici o ústnom pojednávaní č. 654/320/11893/2010/Mud zo dňa 16. marca 2010, v ktorej uviedol, že hmotné náklady - telefóny, autá, boli vyfakturované cez zmluvu o manažérskej spolupráci zo dňa 1. septembra 2005. Ostatné nehmotné náklady mali byť riešené zmluvou o spolupráci zo dňa 25. júla 2007. Žalovaný ďalej uviedol, že podľa zápisnice o ústnom pojednávaní č. 654/320/15226/2010/Mud zo dňa 12. apríla 2010 sa P. H. na otázku, čo bolo cieľom uzatvorenej zmluvy o spolupráci zo dňa 25. júla 2007 vyjadril, že v roku 2002 pôsobil ako predseda predstavenstva v SCR - Veľká Rača, a.s., ktorej akcionárska štruktúra pozostávala zo spoločností Kysuce, a.s., Weingart Invest Slovakia, a.s. a obec Oščadnica, pričom Weingart Invest Slovakia, a.s. bol majoritným akcionárom spoločnosti SCR - Veľká Rača, a.s. Po splatení vloženého kapitálu mala akcionársku štruktúru vo Weingart Invest Slovakia, a.s. nahradiť štvorica p. U., O., Q. a H.. Po vypuknutí akcionárskych sporov v roku 2007 p. U. a p. O. nezákonne previedli akcie SCR - Veľká Rača, a.s. vlastniace spoločnosťou Weingart Invest Slovakia, a.s. v hodnote 150 mil. Sk za 1 Sk na spoločnosť Kysuce, a.s., na základe čoho financujúce banky hrozili vyhlásením okamžitej splatnosti úverov vo výške 300 mil. Sk. Z dôvodu zabráneniu okamžitému krachu spoločnosti, bola urobená

dohoda s p. O. o vyrovnaní, ktorú pokrývala vyššie uvedená zmluva o spolupráci zo dňa 25. júla 2007. Uvedená výpoveď vylučuje snahu žalobcu o vytvorenie dojmu, že zmluva o spolupráci zo dňa 25. júla 2007 platila do dňa podpísania zmluvy o manažérskej spolupráci zo dňa 1. septembra 2005. Rovnako zavádzajúce je tvrdenie žalobcu, že 90 % činnosti podľa zmluvy o spolupráci bola realizovaná v rokoch 2002 - 2003. Uvedené tvrdenie je považuje žalovaný za účelové, nakoľko výnosy za tieto zdaňovacie obdobia nie je už možné zdaniť v zmysle ustanovenia § 45 zákona o správe daní a poplatkov. Na základe uvedeného žalovaný žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil a žalobu zamietol.

Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že žalovaný len opisuje zistený skutkový stav, avšak bez bližšieho vzťahu k obsahu tej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorej krajský súd popisuje dôvody, pre ktoré žalobe z časti vyhovel. Žalobca považuje napadnutý rozsudok vo výroku za vecne správny a rozhodnutie súdu vychádza podľa neho zo správneho právneho posúdenia veci. Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil a zaviazal žalovaného na náhradu trov konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 OSP preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, bez nariadenia pojednávania, podľa § 250ja ods.2 a § 214 OSP v spojení s § 246c ods.1 veta prvá OSP s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (§ 156 ods.1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

Zákomom č. 479/2009 Z. z. bolo s účinnosťou od 1. januára 2012 zrušené Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky so sídlom v Banskej Bystrici, ktorého pôsobnosť a právomoci na úseku správy daní a poplatkov prešli na novozriadené Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky so sídlom v Bratislave, preto Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 107 ods. 4 OSP v spojení s § 250 ods. 4 OSP na strane žalovaného koná s vyššie uvedeným právnym nástupcom pôvodne uvádzaného žalovaného.

Predmetom prieskumu v tomto súdnom konaní je rozhodnutie žalovaného správneho orgánu č. I/222/10199-68302/2011/994275-r zo dňa 18. júla 2011, ktorým bol potvrdený dodatočný platobný výmer Daňového úradu Čadca č. 654/230/60506/20/Bos zo dňa 30. decembra 2010, ktorým správca dane vyrubil žalobcovi podľa § 44 ods. 6 písm. b/ bod 1 zákona o správe daní a poplatkov rozdiel dane z príjmov právnických osôb za zdaňovacie obdobie roku 2006 v sume 24 432,71 eur.

Ako už bolo vyššie uvedené, krajský súd po preskúmaní administratívneho spisu dospel k záveru, že správne orgány sa vecou dostatočne zaoberali a vykonali rozsiahle dokazovanie, pričom v konaní boli dodržané procesné práva žalobcu ako účastníka daňového konania. Krajský súd nespochybnil oprávnenosť a zákonnosť zistení a záverov daňových orgánov, že odplatu vo výške 17 400 000 Sk zo zmluvy o spolupráci z 25. júla 2007, uzatvorenej medzi žalobcom a spoločnosťou SCR - Veľká Rača, a.s. mal žalobca zaúčtovať do účtovného obdobia rokov 2002 až 2007. Krajský súd sa tiež stotožnil so záverom žalovaného, že v daňovom konaní žalobca dostatočne nešpecifikoval plnenia zo zmluvy, a preto je správne rozdelenie dohodnutej sumy na celú dobu trvania zmluvy. Dôvod, pre ktorý krajský súd zrušil rozhodnutie žalovaného bol ten, že sa nestotožnil s jeho postupom, keď dohodnutú odplatu rozdelil alikvotne na 56 mesiacov, vzhľadom na to, že začiatok poskytovania služieb žalobcom na základe zmluvy o spolupráci určil od decembra 2002. Podľa krajského súdu zo zmluvy jednoznačne vyplýva len to, že služby boli poskytnuté v rokoch 2002 až 2007, logicky do 25. júla 2007, keď bola uzatvorená, avšak skutočnosť, že by boli služby poskytované až od 17. decembra 2002 zo zmluvy nijako nevyplyva. Preto je podľa krajského súdu potrebné do obdobia, na ktoré sa alikvotne rozdelí zmluvne dohodnutá odplata, zahrnúť celý rok 2002, teda obdobie od januára 2002, nie od decembra 2002 (ako to ustálil žalovaný).

Najvyšší súd sa s uvedeným záverom krajského súdu stotožňuje. Po preskúmaní predloženého súdneho

spisu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis žalovaného, dospel najvyšší súd k rovnakým skutkovým zisteniam, ako prvostupňový súd. Na základe zmluvy o spolupráci z 25. júla 2007 mala spoločnosť SCR - Veľká Rača, a.s. zaplatiť žalobcovi dohodnutú odplatu vo výške 17 400 000 Sk za služby týkajúce sa výstavby apartmánových bytov v centre obce, vybavovanie dotácií, úverov, zlepšenie postavenia na trhu a príprava globálneho projektu Banderas spoločne s návrhom a prípravou územného plánu vrátane územného rozhodnutia. V zmluve je uvedené, že dohodnutá odplata patrí žalobcovi za služby poskytnuté v rokoch 2002 až 2007. Z uvedenej zmluvy teda jednoznačne vyplýva len to, že služby boli poskytnuté v rokoch 2002 až 2007.

Z článku II. zmluvy o spolupráci vyplýva, že povinnosťami žalobcu ako dodávateľa bolo najmä, že spolupracoval na výstavbe a rozvoji SCR - Veľká Rača, a.s. v zastúpení konateľmi spoločnosti P. H. (predsedom predstavenstva SCR - Veľká Rača, a.s. od 17. decembra 2002 do 25. apríla 2007) a M. Q. (členom predstavenstva SCR - Veľká Rača, a.s. od 10. marca 2005 do 25. apríla 2007). Z uvedeného možno jednoznačne vyvodiť len záver, že v uvedených obdobiach bola konateľmi žalobcu, P. H. a M. Q., riadená spoločnosť SCR - Veľká Rača, a.s. Jednoznačne z toho nevyplýva záver, že len v uvedených obdobiach mal žalobca poskytovať služby spoločnosti SCR - Veľká Rača, a.s. Pokiaľ ide o dobu trvania poskytovania služieb žalobcom, ohľadom tejto skutočnosti sa v zmluve vyslovene uvádzajú roky 2002 až 2007. Preto je potrebné prikloniť sa k záveru krajského súdu a prijať záver, že dohodnutá odplata patrila žalobcovi za obdobie od januára 2002 do uzavretia zmluvy, teda do 25. júla 2007.

Najvyšší súd tiež poukazuje na skutočnosť, že žalovaný v podanom odvolaní vyslovene nenamietal tento záver krajského súdu, ktorý bol jediným dôvodom pre zrušenie napadnutého rozhodnutia. Žalovaný sa obmedzil len na zopakovanie opisu priebehu daňového konania a skutkových zistení z neho vyplývajúcich, ale dôvod zrušenia napadnutého rozhodnutia osobitne argumentačne nenapádal a nepokúsil sa vecne a konkrétne polemizovať so závermi a dôvodmi krajského súdu uvedenými v napadnutom rozsudku.

Žalovaný v odvolaní argumentoval a uvádzal dôvody, ktoré mali vyvrátiť tvrdenie žalobcu, že na základe zmluvy o spolupráci z 25. júla 2007 poskytoval žalobca služby len do uzatvorenia zmluvy o manažérskej spolupráci z 1. septembra 2005. V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje na napadnutý rozsudok, v ktorom krajský súd nedospel k rozdielnemu záveru ako žalovaný, len poukázal na skutočnosť, že táto námietka sa objavila až v žalobe a zaviazal žalovaného vyporiadať sa s touto námietkou vo svojom novom rozhodnutí.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na vyššie uvedené nepovažoval skutočnosti uvádzané žalovaným v odvolaní za spôsobilé vyvrátiť závery, ku ktorým dospel prvostupňový súd, a preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 250k ods. 1 OSP. Úspešnému žalobcovi priznal náhradu za jeden úkon právnej služby (vyjadrenie k odvolaniu) v sume 127,16 EUR a režijný paušál v sume 7,63 EUR (§ 11 ods. 4, § 14 ods. 1 písm. b/ a § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.